

(המשך מעמוד 10)

נעשה פעולות חמורות. יוסי בארי מגנה בחריפות את כל מי שרוצה לסגור את המפעל!

● המנכ"ל:

יהודה טל, מושבניק מביצרון, הי לכה חבר'המנית, צורת דיבור צב רית'טיפוסית, כמו אחד מהחברה אבל בעצם לא. הם מפחדים, רואים — הוא רגוע. להם אין לאן ללכת — לו יש לאן לחזור.

יהודה טל הוא המנכ"ל של פריזה מזה חמישה חודשים בלבד. לפניכן ניהל את מיפעל מטמור של אירגון מישקיהדרום. הבעלים הקודמים של פריזה, שהם במקרה ארגון מישקי הדרום, ביקשו ממנו ליטול את פריזה תחת חסותו, לנסות להציל את המצב. טל איחד מחלקות, צימצם כבוד אדם. למרות זאת, הקופה התרוקנה. טל החליט לסגור: "המיפעל חנק מחוסר אשראי. היה ברור לי שאי אפשר להמשיך בצורה כזו. הודעתי לפועלים ולבורסה שפריזה נסגר. אני כואב את כאבם של הפועלים. לא רוצה לחשוב מה יקרה כאן. אומרים שאני פסימי. אם אני חושב מה יקרה, באות מחשבות רעות."

● חבריהכנסת:

תופעה בלתינמנעת של כל מיפעל מתמוטט. כל מיפעל וחברהכנסת הזועם שלו. לפריזה הגיע יוסי שריר, לבוש במיכנסים ובחולצה בהירים, צנועים להפליא, מעשן סיגריות טיים. אחרי שיחה ארוכה עם כונסיהכנסים הוא יצא אל הפועלים. בחדר קטן התכנסו הפועלים הבכירים. האחרים נתלו על החלונות, נצמדו אל ארני החלון, אל כל פיסתמימד.

יוסי שריר בתפקיד המלאך הגואל. "לפי הערכתי, לא אלמן יהואל", הוא הודיע. "כונסיהכנסים הוא אדם בעל כוונות טובות. הוא עורך עכשיו בדיקה כלכלית מוסמכת, ובסופה יחליט מה יקרה לפריזה."

תיכף ומיד אני הולך לבנק לאומי. לדבר איתם. אחרצהריים אתקשר אליכם ואודיע לכם מה המצב."

הצעירים מביטים בו ומחייכים. רואים בו אחד משלהם, מאמינים לכל מילה, מרגישים חשובים. המבוגרים מביטים בפנים קפואות. הם, למורי נסיון, יודעים כי אם יש מי שיכול ל— הציל אותם, הרי זה לא חבריהכנסת זה או אחר.

יוסי, ומה על המשכורות שלנו? שואל מישהו, שבמעמד הגיגי זה מניח לעצמו לכנות את שריר בשמו הפרטי. "זה פונקציה של הבדיקה הכלכלית", מודיע שריר. בשבילו פונקציה, בשבילם לחם וחלב ופירות וירקות.

● כונסיהכנסים:

עוררדין מאיר ליפא, חבוש כיפה, היה כונסיהכנסים של אתא ושל הכבוש שנותר אחרי פריצת הכספות בירושלים. יודע שכואו מסמל את הסוף. למרות זאת הוא מנסה להפיה רוחחיים בתפקידו. המטרה שלו היא להפעיל את המיפעל, לזכות באשראי בנקאי ולמצוא קונים רציניים.

באתא היתה הזרמה ממשלתית, וכאן לא, הוא אומר וקולו שקול, קר. עוזרו מתרוצצים סביבו בחשיבות עצמית. בקולות שקטים וענייניים מחלקים הוראות למוכריה, מעבירים שיחות טלפון לכונס, רושמים כל מילה שיוצאת מפיו.

שקל וחצי לשעיה. לא הרחק משם אליאנס. מיפעל לצמיגים. 1150 עובדים. הושבת על-ידי ההנהלה, כור, הטוענת כי הפועלים אינם חרוצים דיים. הפועלים, מצידם, מתמרדים בשל שכרם הנמוך, 1.5 שקל לשעתעבודה. יוסי שריר ביקר גם אצלם.

ובימים אלה ממש הוכנה במישרדי התעשייההמיסור תוכנית, יעדים ל— פיתוח התעשייה בישראל 1986-1990. התוכנית קובעת כי בארבע השנים הקרובות יתוספו לתעשייה 30 אלף עובדים.

(המשך מעמוד 31)

למקומות נוספים, אבל יש לי בהחלט את הקשר למקום בו אני חי.

היוצר

והתיאורטיקן

סישר: אני רוצה לפנות אל לארי. הייתי אומר שישנם שני יסודות המשולבים בעבודה שלך, אחד מהם הוא יסור של האור כפי שאתה מתייחס אליו (בשימוש לא בצבעים) והשני הוא יותר איקונוגרפי, התייחסות למוטיבים שהם מקומיים. מוטי מזורחי הזכיר את המונח דקויות, אולי תוכל לומר משהו על דקויות אלה, שמהן מורכב הציור שלך?

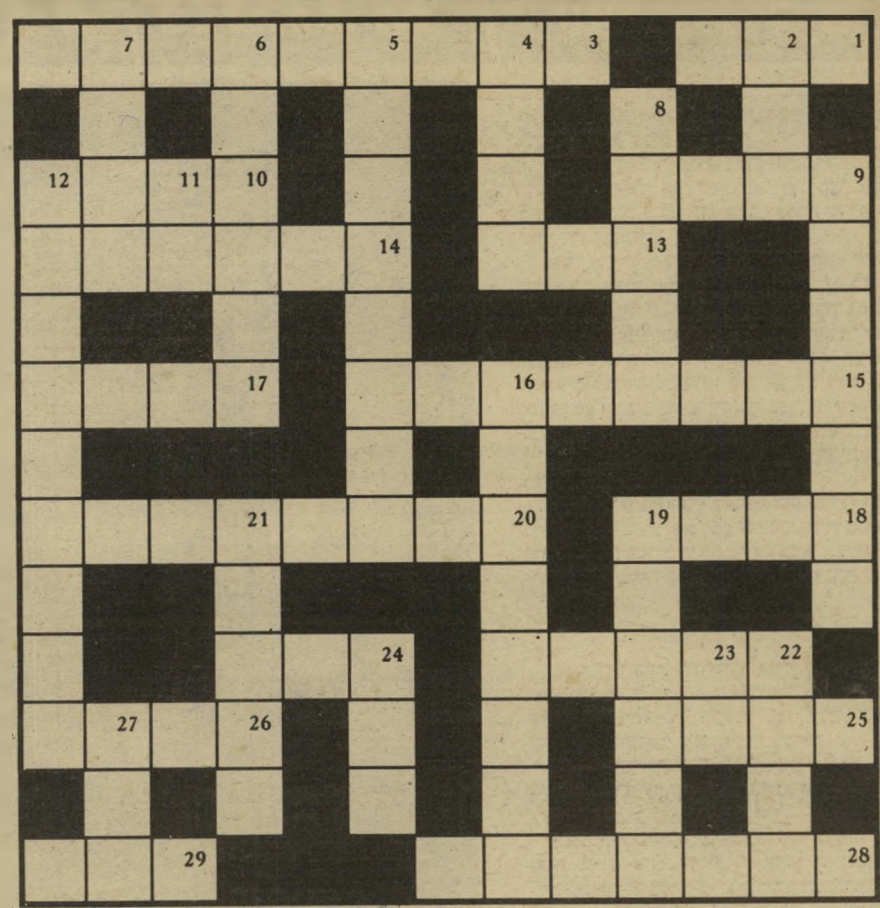
אברמסון: ברצוני להתקשר בדברי אל מה שמוטי מזורחי הגדיר כיצירה מתוך הבעיות האישיות, ומתוך החוויה הקיומית-הפרטית. זהו לדעתי כיוון העבודה של האמן, היינו, מעצמו פנימה אל החוץ. הכיוון ההפוך הוא של התיאורטיקן, הבא לנתח תרבות ומנסה אחר כך לשבץ בתוכה אמנות, לעיתים שיבוץ המתקיים בלחץ וככוח ולעיתים אפילו בהיסטוריה. אתה מדבר על איקונוגרפיה. האמנות שלי היתה מופשטת זמן רב. בשנים האחרונות אני מנסה להיאחז באיזה שהוא פירור של מציאות נצפית, מציאות שאפשר יהיה לחוות בה. ולעצם העניין, ציירתי איזה צמח בשם ילקוט הרועים, הגדל סמוך לטטוריו שלי בירושלים, ובאופן לגמרי מיקרי הוא חדר לתוך ציורי וכבש שם מקום. בשבילי זהו דבר עקרוני מאוד, כי לא בחרתי בצמח בעל משמעות לאומית, אלא נתקלתי במשהו הנמצא במיקרה בתוך הסביבה המיידית הפרטית שלי. וכך, מתוך הקונטקסט, מתוך מעשה האמנות, ייתכן שהוא יצבור משמעויות רחבות יותר, אבל הכיוון הוא תמיד מהחוויה הפרטית אל הכללי, האוניברסאלי.

שמי: יש לי שתי הערות, האחת ככל זאת בעניין החומר. אמר לי פעם פסל

שמי: אמר לי פעם צרפתי. שאצל הצרפתים אתה יכול לפסל אפילו מיפלצת. בתנאי שהדבר יעשה בחומר מכובד וממתכת יקרה.

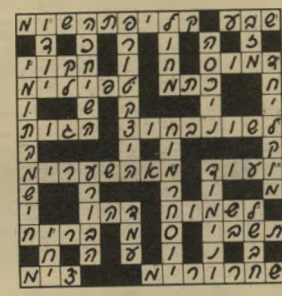
צרפתי שאצל הצרפתים אתה יכול לפסל אפילו מיפלצת, בתנאי שהדבר יעשה בחומר מכובד וממתכת יקרה. אין זה מיקרי, ירדתי רפי לביא. שהא מנים בארץ — רבים או מעטים, במודע או שלא במודע — נמשכו אל חומר דל. אני מסתכן ומכריז כי בזה יש משהו ישראלי. וההערה השניה היא בעניין שיחות מעין זו המתקיימת כאן. בעבר נתקיימו שיחות דומות במועדון מילוא, ובין יתר ההגדרות שיוחסו לאמנות הישראלית, היתה הגדרה המדברת על "תפקיד האמנות". עכשיו אני רוצה להסתכן ולומר על עצמי, כאדם שחי במצב הישראלי בו מתהווה תרבות מטויימת, כאדם החש שאנו מצויים על סף אסון מבחינת יצירת תרבות בארץ: תרבות של יחסים, תרבות של מחשבה, של להיות שפוי, תרבות פוליטית וכולי. יתר על כן, אני אומר, אם לאמנות בארץ יש תפקיד כל שהוא, כפי שיש לכל אורח במדינה, הרי שהתפקיד הוא להוביל אל שפיות, ואני אומר זאת כמי שגם היום מאמין בגירסתהינקות של המארכזים. הטר ענת שיש לבחור בשפיות, בקדימה ובחילוניות (במובנה העמוק והרחב לא במובן חילוני-חרדי), כלומר לא ברלי גיויות, לא במיסטיות אלא לבחור בהומאניזם.

תומרקין: בסך הכל אפשר לומר, שהאמנות הטובה היא זו שהיתה לוקאלית, מקומית, אבל דיברה בשפה אוניברסאלית.

- מאוזן:**
- הגיס יצא מהבית בים (3)
 - ברכה לסופר (5,4)
 - שמוליק קורא לך בחזרה (9)
 - לעבודה (4)
 - חתיכה רומאית (4)
 - מחר יש חזרה לנשים בלבד (13)
 - תכונת הצורף או אחת מיצירותיו? (3,3)
 - אוכלים אותה! רוח רע בתא: (15)
 - שמוליק קורא לך בחזרה (3,5)
 - בכריכה יש משהו דומה לאפיון (17)
 - אפשר להתארח בגופן דן (18)
 - לא קל בבתיהחולים של היום. במיוחד לגננים (20)
 - ג'ק למוזן הציג את כוחה של האוניברסיטה (22)
 - העוקבות איכרו את צבען (24)
 - עץ באור (25)
 - מכני בלונדון (26)
 - כוכב שחור בתשובה (28)
 - סכנה: קוף אחרי בני אדם (29)

פתרון תשבוצפו 2564

- מאוזן:**
- איפה הצדק? בבית חם! (3)
 - למר צדיקים צוזקים (4)
 - אפשר להתחיל, לפי הצליל, לשמועות על מעשים של משכונאים (4,4)

יהודית דגן

איתן עמיחי
הדברת מזיקים בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272 • טל. 5-790114

בשמירה על בריאותך ורכושך

1986